

Πάει κι'ό Κορομηλας,
πού μάς έγινε μελέας
τό τρανό περισσευμά του.

Τώρα Διομήδης ρώμη,
και'σ'την Τλιαδ'άκομη
έξιμνείται τόνομά του.

Ό Διομήδης Γ'πουργός σπουδής ουγι' τυχαίας
συγγραφάς και φυλλάδας,
ήτο θαρρώ και δοκιμαίος της Θράκης τής αρχαίας
κατά την Τλιαδα,
εις αναλύσεις άριθμών εγκύφας μεθριθώς,
ύπηρε δε και την βοήν τά μέλιτ'άγαθός.

Έν τούτοις δέν γνωρίζομεν, Ξυλόνη στενοδράκη,
άν έπαθε φρικτούς σεισμούς κι'ή παναρχαία Θράκη,
κι'άν έγινε πανήγυρις ύπέρ των σεισμοπλήκτων,
κι'άν έδειξαν ώσαν κι'έμας φιλάνθρωπίας οίκτου.

Μήτε κανείς ιστορικός θαρρώ δέν ιστορετ
άν είχαν την ρουλέτ ούμαιν και την Παραφροσύνη,
κι'άν έπουλοσαν θηλυκά κουλούρια και τυρί,
και τάρτρων φιλάνθρωποι με τόση καλωσύνη.

Πληροφορία και γι'αυτά δέν έμειν'έλαχίστη.

Π.— Πάψε, λυσσάρικο σκυλί, και μωβγαλες την πίστι.

Φ.— Ό Διομήδης, Περικλή...

Π.— Για ποζόν μου λές, δρέ θλάκας;

γι'αυτών των Οικονομικών;

Φ.— Όχι, μωρέ...τόν Θρακκα.

Ό Διομήδης των Θρακικών, των τώρα περιλύπων,
ήτο και κύριος λαμπρών, άλλ'άδαμάτων ίππων,
έτήθη δέ'σ'τόν Ηρακλή, τον θαυμαστόν έν πάσι,
ώς άθλος έκ των δώδεκα τούς ίππους νά δαμάσγη.

Μεγάλος άθλος, άξιος κοινής έπαιρημίας,
μά τής Άλκμήνης τό παιδί τούς μήλης'σ'τό ρουθοῦνι,
ό δέ Μιχαλακόπουλος ό τής Οικονομίας
ίπποφορδεα σκέπτεται νά κινή'σ'την Γαστούνη.

Τώρα με τας νέας βλέςεις
της μεγάλης έποχης
περι των άλλων σκέψεις
και φροντίδες συνεχείς.

Και σύ γι'άλογα θαρβάτα, και σύ γι'άλογα καινούρια
δειγνε ζήλον, πατριώτη,
κι'σο γιά καλά γαιδούρια
έχομε μιά ρέτσα πρώτη.

Γυρίζω'σ'την ρουλέτ ούμαιν, άλλά γυρίζουν κι'άλλοι
φιλάνθρωποι μεγάλοι.

Όσοι προσφέρουν κάτι τι
κοινές βαπίζονται κουτοί,
και λέγονται φιλάνθρωποι'σ'τη γή την καθιστάρα
δσοι τής φίστας κάνουν χωρίς νά δίνουν δάρα.

Κι'ό κύριος Πρωθυπουργός έν μέσω του κοσμάνη
γυρίζει'σ'την ρουλέτ ούμαιν με τον Μαρκαντωνάκη,
κι'ό Κλέαρχος τινάχτηκε μέσ'από την ρουλέτα,
και γέλοια πού τά κάναμε...

Π.—

Τάστετα σου παραιτά,
και γίνεται την αυριον τρανό συλλαλητήριο,
κι'ας πάμε σκλάβων άδελφών ν'άκούσαμε μαρτύριο.

Σύναξις σωματείων πολλών τε και παντοίων.

Π.— Τί λάβαρ'άνεμίζονται και δούλων κι'ελευθέρων
και ξανατρέζουν κόκκαλα προπάπων και πατέρων.
Έλα ν'άκούσγες δάσανα κι'άμέτρητα δεινά,
πού κάνουν τόσους άδελφούς νά πέρνουν τά θουά.

Βόγγοι σι'δόγγους άπαντούν,
κι'άστράπτουν πάλι και βροντούν
τριγύρω τά Βελκάνια.

Και τρέμου τύραννοι σφαγείς,
κι'άδδξως τώρα κατά γής
σωμαζόνται Ντιβάνια.

Σκέψου και σήμερα νά ζής με Τούρκο μακελλάρη,
πώς έχεις τό κεφάλι σου νά τό θαρρής γιά ψέμμα,
και νά κυττάγης άλλους τό Τούρικο φαγγάρι
νά βγαίνει κατακόκκινο μέσ'από σκλάβων αίμα.

Καρδιοκτύπια, θρήνοι, γρόμοι
με ψυχής και νου χειμώνα...
μαύροι σκλάβοι ζουν άκόμη
και σι'τοῦτον τον αιώνα.

Σκέψου πώς ζυπνοῦν και τώρα μαύρων ελυσίδων κρότοι
την πολυκαθοδσα γή,
κι'ένα κι'άλλον μας Δεσπότη
πώς τον σφάζουν σαν τραγί.

Όσους ραγιάδες μαστιγώσεις και με Σύνταγμα φτυσαές,
και με Σύνταγμα φουμάζουν,
και με Σύνταγμα άτμαζούν
τούς παπαδες, τούς δασκάλους, τά Σχολειά, τής Έκκλησιας...

Άκόμη μπρός'σ'τόν άγριο δεσπότη της σπαράζεις
δούλων άφάνων ανθρωπιά...
και ποιος άντέχει τώρα πιά
σι'τέτοις άτιμής ζωής άδικόπο μαράζι;

Σηκωθήτε σηκωθήτε... κικρός είναι μι'ά φωνή
νά συνάη και τό γένος, πού τό θέλουν νά ποιή.

Φ.— Όσο των σκλάβων τά δεινά κι'έγώ τά συλλογίζομαι
τόσο γι'αυτά παθαίνομαι κι'άνάθε και φλογίζομαι.
Έμπρός λοιπόν...ας ένωθούν ελευθεροι και δούλοι,
και τυραννίας στυγερής έπρέτωσαν όι μοῦλοι.